

Predikan i Kindaholms församling 2018 av Tobias Bäckström

4 sönd. i påsktiden

”Vägen till Livet”

Jes 54:7-10

Hebr 13:12-16

Joh 16:16-22

Ps: 617, 656, 298, 300

Det står i apostlagärningarna att innan lärjungarna började kallas kristna kallades de som följde Jesus för, ”de som är av Vägen”. De allra tidigaste symbolen för kristendom var inte ett kors, inte heller ikoner, kyrktorn eller krucifix. Det var en väg.

Det viktigaste identitetsmärket för dem som tillhörde Jesus var att man befann sig på en väg, de var på resa, det var de som tillhörde Vägen.

Att vara kristen är alltså att vara på väg. Det är därför som pilgrimsvandrandet varit så viktigt i kyrkans historia, vi är på vandring, vi är på väg.

Men vi går inte bara omkring lite så där sporadiskt. Även om vi går i kyrkan på söndagarna så är det kristna livet ingen söndagspromenad. Vi traskar inte omkring på måfå bara för nöjes skull. Nej, vi har ett mål i sikte och det är därför vi är på väg, vi vill komma fram till målet. Vägen till Livet är alltså temat för idag, det säger både detta att vi kristna är på väg och vad som är målet: Livet och då handlar det om Livet med stort L.

För det är klart, om målet är livet, detta livet, då kan man ju tycka att vi alla är framme. Vi fick ju livet när vi en gång föddes, vi lever ju nu. Javisst, men detta livet har vi bara till låns och en dag kommer vi få lämna tillbaks det.

Dessutom är det skillnad på att *leva* och *överleva*. För många handlar livet mer om att överleva dagarna som kommer. Med det menar jag att man lever utan ett mål, man är *på vägen* men inte *på väg* någonsin.

I dagens evangelium talar Jesus om målet. Vi lever en kort tid på jorden, en kort tid då vi inte ser Jesus. Han är närvarande bland oss men osynligt. Men efter denna korta tid ska vi se honom igen, säger Jesus.

Det är ju så att när man arrangerar en pilgrimsvandring så måste ledaren ha gått i förväg och rekognoscerat. Man måste ha gått vägen, kontrollerat så att det inte ligger träd i vägen efter vinterns stormar. Se ut lämpliga rastställen och framförallt se till att man hittar rätt väg till målet. Först efter detta kan man sen leda andra vägen.

Och när det gäller Livets vandring så har vi Jesus som har rekognoscerat. Han har gått före oss, och han har lovat att leda oss på vandringen.

Målet med detta livet är alltså Livet med stort L, det eviga Livet med Gud. Men som Johannes Cassianus, en munk som levde i början av 400-talet sa: det yttersta målet är Guds rike, men eftersom det är så avlägset behöver vi mindre mål som ligger närmare och som därför blir

lättare att sträva efter. Vi behöver delmål på vandringen. För Cassianus var delmålet det rena hjärtat, kärleken till Gud och våra medmänniskor.

Vi har också genom kyrkan fått rastplatser på vägen. Bön, gudstjänst och nattvard är sådana här viloplatsar där vi kan få påfyllning, där vi kan få andlig kost för vår fortsatta vandring.

Detta att vi är på vandring visar ju också att vi som människor inte är färdiga. Vi är inte framme. Annars blir det lätt att vi som vuxna tänker att vi, till skillnad från barnen, är färdiga människor. Vi har gått vår utbildning, vi har lärt oss det vi behöver lära. Nu finns det inget mer att lära. Men det är en fara att börja tänka oss.

Jesus säger på ett ställe att den som inte blir som ett barn kommer inte in i Guds rike. Det kan tyckas lite märkligt, vad har barn som vi vuxna inte har? Ja, en sak är ju detta: barn är inte färdiga. Barn utvecklas, de lär sig nya saker.

Men så får vi också tänka som vuxna. Vi behöver bli som barn på den punkten. Och genom att lära, menar jag inte i första hand att utbilda sig, det är trots allt livet som är den bästa skolan.

Hur kan vi låta livet bli en skola för oss? Ja, genom att leva mer medvetet. Vi upplever alla olika saker, ibland jobbiga saker, motgångar, som vi kan vi lära oss något av. Erfarenhet är inget man får automatiskt. Erfarenhet får man bara om verkligen tänker efter vad man upplevde, vad man eventuellt gjorde för fel och hur man skulle ha kunnat hantera situationen istället. Bara så, genom att leva medvetet, lär vi oss något som vi kan ha nytta av för framtiden.

Och när vi möter en annan människa får vi tänka att denne vet något som inte jag vet och jag får i ödmjukhet lyssna efter detta. Är den en människa som vi inte gillar, ja då finns det extra mycket att lära, framförallt om oss själva.

Jesus talar i dagens evangelium om svårigheter för lärjungarna. ”Ni kommer att gråta och klaga”, säger han till dem och han jämför med en födande kvinna, när hennes stund har kommit är det svårt.

Och visst, som jag sa: att vara en lärjunge till Jesus är ingen söndagspromenad. Bara för att vi vandrar den kristna vägen så är vi inte utlovade en dans på rosor. Vi drabbas också av svårigheter, även om vi är kristna. Ibland på grund av att vi är kristna.

Jag tror att det är viktigt att vi lär våra barn att livet innebär svårigheter, sorg och lidande. Och besvikelser. Det blir sällan som vi tänkt oss. Konsten är inte att undvika detta, det kan vi inte. Konsten är att lära sig hantera det utan att fastna i bitterhet och grämelser.

Och en stor hjälp är då att inse att detta livet, livet med litet l, inte är det sista, det är istället en förberedelse för något annat. Det som gör att vi orkar vandra vidare är målet. Det som ger livet mening är det som kommer efter.

Svårigheterna är alltså inte det sista, Jesus lägger till: er sorg ska vändas i glädje. När den där födande kvinnan väl fött sitt barn, då tar hon barnet i sina armar och i sin glädje minns hon inte sina plågor. Och det blir ingen tillfällig glädje utan något som varar. ”Då skall ni glädjas, och ingen ska ta er glädje ifrån er.”